

LIBRIS

We know
books

**ASHLEY
AUDRAIN**

ȘOAPTELE

Traducere din limba engleză și note
IRINA-MARINA BORTOI

LITERA
București

Duce două degete la nas și inspiră mirosul mamei copilului în timp ce deschide ochii larg în întunericul din bucătărie. Ceasul de la cuptorul electric arată 23:56. Pieptul. Totul îl strânge. Are un atac de cord? Așa se simte un atac de cord? Trebuie să se miște. Măsoară cu pasul podeaua din stejar masiv și atinge diverse lucruri, mânerul prăjitorului de pâine, mânerul din inox al frigiderului, bananele parfumate, care se înmoaie în bolul de fructe. Caută un lucru cunoscut care să-l aducă cu picioarele pe pământ. Care să-l aducă înapoi.

Un duș. Ar trebui să facă un duș. Urcă treptele sărind ca un copil mic.

Refuză să se privească în oglinda din baie.

Îl înțeapă pielea. Freacă.

I se pare că aude sirene. Sunt sirene?

Răsuțește robinetul dușului și ascultă. Nimic.

Patul, ar trebui să fie în pat. Acolo ar fi dacă nu s-ar fi întâmpnat nimic. Dacă ar fi fost doar o noapte obișnuită de miercuri din iunie. Se usucă și așază prosopul pe cârligul de pe ușă, unde stă atârnat mereu. Aranjează faldurile în care cade frotirul alb, desăvârșind unduirea materialului de parcă ar amenaja vitrina unui magazin universal, iar palmele îi zvâcnesc de o frică necunoscută.

Telefonul. Se furișează prin casa întunecată, trecând prin locurile unde l-ar fi putut lăsa - băncuța

din hol, blatul din bucătărie, masa de la piciorul scării. Buzunarul hainei, acolo e, pe podea, lângă ușa din spate, unde a lăsat-o să-i cadă când a intrat în casă. Ia telefonul la etaj, cu picioarele încă vlăguite, și se oprește în fața ușii de la dormitorul lor.

Nu poate să intre acolo.

O să doarmă în camera de oaspeți. Se întinde încet pe patul dublu, remarcând grija cu care așternuturile au fost netezite și vârâte sub saltea, și își pune telefonul lângă el. Simte un impuls dureros să o sune.

Ce să-i spună? Că i-e dor de ea? Că are nevoie de ea? E prea târziu.

Chiar și așa, se uită lung la telefon, imaginându-și că aude marșul egal al soneriei în timp ce așteaptă ca ea să răspundă. Și apoi închide ochii și vede copilul din nou.

Cândva, mai târziu, simte cum tremură salteaua. Cineva a venit lângă el. Așteaptă să fie atins. Dar nu, e o vibrație. Și încă una. Și încă una. Încăperea e străpunsă de o dără de lumină de culoarea mandarinelor. Șterge cu degetul mare reflexia chipului său încețoșat de pe ecranul telefonului și răspunde.

Tonul îndurerat al vocii ei. L-a mai auzit o dată.

- S-a întâmplat ceva îngrozitor, îi spune.

SEPTEMBRIE

Curtea din spate a familiei Lovelyly

E ceva animalic la felul în care adulții de vârstă mijlocie se măsoară reciproc cu privirea în timp ce mimează amabilitatea în curtea din spate a celei mai scumpe case de pe stradă. Mulțimea gravitează înspre cei mai atrăgători. Sunt acolo pentru o după-amiază prietenoasă în familie, pentru copii, care joacă și ei un fel de joc paralel, însă bărbaiții și-au ales pantofi șic, femeile poartă accesorii care le țin departe de locul de joacă, iar tonul tuturor este cizelat.

A fost angajată o firmă de catering. Sunt butoaie mari de oțel cu bere artizanală rece ca gheața și burgeri mititei aranjați pe platouri lungi din lemn și conuri de hârtie din care dau pe dinafară cartofii pai. Sunt punguțe-cadou cu fursecuri decorate cu numele fiecărui copil, iar celofanul e legat cu panglici groase de satin.

Gardul din spate este dublat de un șir de copaci maturi, recent aduși, scoși din rădăcină și transplantați cu macaraua. Nu se zărește nici urmă din aleea dosnică neplăcută cu care se învecinează, din ocupații locuințelor sociale aflate la patru străzi distanță, din canalele care se revarsă când plouă. Iarba este de o nuanță admirabilă de verde. Există un sistem de irigare. Terasa din beton lustruit de lângă bucătărie este

ancorată cu ghivece cu cimișir aranjate cu grijă. Există un șopron care nu e tocmai un șopron – ușa se deschide pivotând, iluminarea se face ca la carte.

Trei copii aparțin acestei curți și casei impunătoare cu trei etaje care a fost construită pe parcela dublă, lucru nemaiauzit într-un cartier urban ca acesta. Gemenii de trei ani, un băiat și o fată, sunt îmbrăcați în haine asortate din bumbac gofrat, și i-au dat voie mamei din această casă temerară să le aranjeze părul frumos, lins, pieptănat. Băiatul cel mare, de zece ani, insistă să poarte uniforma de educație fizică de anul trecut, care are o pată pe tricou. Ciocolată caldă sau sânge, se vor întreba oaspeții. Dar soțul lui Whitney a convins-o să-și aleagă bătăliile cu înțelepciune în cele cincisprezece minute de dinainte să înceapă petrecerea.

Până la trei și jumătate după-amiaza, Whitney a renunțat la imboldul de a-i smulge bluza de sport de pe el, de a-l vâri cu forța în tricoul polo bleu-deschis pe care i l-a cumpărat special pentru ocazia asta. A renunțat la stresul de a fi gazdă și simte euforia plăcută dată de faptul că toată lumea se distrează. I-a impresionat destul pe toți. Își dă seama din priviri, din arătatul discret cu degetul între prieteni când remarcă detaliile menite să fie remarcate. Se gândește la fotografiile care o să umple rețelele de socializare diseară. Zumzetul e puternic și presărat cu râsete, iar aerul acesta de convivialitate o mulțumește.

Zgomotul e motivul pentru care Mara, vecina de alături, nu vine la petrecere. A primit invitația pe carton gros în cutia poștală luna trecută, la fel ca toată lumea, și a aruncat-o drept la coșul de reciclat. Știe că vecinii aceștia nu îi vor acolo de fapt pe oameni precum ea și Albert. Sunt de părere că ea nu mai are nimic de oferit. Deceniile ei de înțelepciune nu înseamnă cătuși

de puțin pentru femeile acelea, care umblă de parcă ar fi înțelese totul. Dar e în regulă. Vede și aude tot ce trebuie printre șipcile din gard în timp ce își face ordine în grădină, rupe vârfurile unor buruieni noi până când o doare prea tare spatele și se mută pe scaunul mucegăit de pe terasă. Observă ceva în crenguțele cu petale proaspete ale tufei de hortensii. Le scutură puțin. Un avion de hârtie cade cu botul în jos în țărână. Încă unul pe care l-a ratat. A găsit mai multe în curte joi dimineață. Se apleacă să-l ridice, când aude vocea lui Whitney înălțându-se peste oaspeți, întâmpinând cuplul de vizavi.

Cei doi, Rebecca și Ben, se străduiesc s-o găsească pe gazdă de îndată ce-și fac apariția. Au douăzeci de minute la dispoziție și o orhidee în ghiveci pe care să i-o ofere. Rebecca trebuie să ajungă la lucru. Ben trebuie să-i facă pe plac Rebeccăi, altfel ar fi rămas acasă. Tace în timp ce Rebecca și Whitney stau de vorbă. Whitney face complimente și adresează întrebări, o mângâie pe Rebecca pe mână și apoi pe umăr, iar Rebecca cedează. E fermecată așa cum nu i se întâmplă de obicei. Speră să nu le întrerupă nimeni.

Părul lui Ben încă e umed din duș și miroase a dimineață. O simte pe Whitney cum îi aruncă o privire în timp ce vorbește cu soția lui. Mâna lui este în buzunarul din spate al blugilor albi ai Rebeccăi. O trage mai aproape. Rebecca simte că soțul ei nu-i ascultă conversația cu Whitney, nu chiar, și are dreptate. Ben se uită cum magicianul flutură o eșarfă colorată în jurul fetei lui Whitney, iar aceasta, în timp ce se zben-guie, îi întâlnește privirea prietenoasă. Nu e deosebit de sociabil cu alți adulți, dar copiii sunt mereu atrași de el. E profesorul preferat. E unchiul jucăuș. E antrenorul de baseball.

Din capătul celălalt al curții, Blair se uită cum Ben și Rebecca găsesc moduri discrete de a se atinge în timp ce o ascultă pe Whitney cum își ține discursul, de parcă încă mai găsesc unul la altul absolut toate lucrurile de care au nevoie. Nu au copii, a fost alegerea lor, așa că încă nu s-au schimbat irevocabil, nu ca toți ceilalți. Vorbesc unul cu altul în fraze compuse până la capăt, cu o inflexiune civilizată. Probabil că încă și-o trag o dată pe zi și le place. Adorm în același pat, cu brațele și picioarele încârligiate. Fără o pernă înfiptă între ei, ca să separe partea ei de pat de partea lui, ca să-și închipuie că celălalt nu e acolo.

Blair o privește pe prietena ei cea mai bună, Whitney, cum începe să se îndepărteze când încheie discuția cu Rebecca, încercând discret să găsească următoarea conversație. Aiden, bărbatul zgomotos care doarme de cealaltă parte a pernei-barieră a lui Blair, spune ceva cu glas tunător din colțul curții din spate. Are un public, mereu are un public. Se pregătește să spună o poantă pe care a mai auzit-o, i-a atras atenția lui Whitney în trecere, iar Blair e dureros de conștientă că stă singură. Se uită după Jacob, soțul lui Whitney, pe care îl zărește cu un cuplu cu care nu a făcut cunoștință. O fetiță cu codițe împletite strâns se înfige între picioarele mamei. Jacob arată spre casa lui, desenând forma acoperișului cu degetul, explicând o parte din design. Poartă tricoul negru și pantalonii negri suflecați la gleznă, uniforma lui de zi cu zi, și pantofi sport de marcă, de un alb imaculat, fără șosete; părul lui, sprâncenele lui, ramele ochelarilor scandinavi, totul e atât de intens și de relaxat, dar el e atât de blând. Ridică o mână în direcția lui Blair, salut. Ea roșește, se uită lung la el. E ușor să te uiți lung la el. Privirea ei o caută din nou pe soția lui.

Acum, Whitney stă de vorbă cu un grup de mame din clasa lui Xavier, fiul ei cel mare. Au un chat de grup la care Whitney participă rar, pentru că nu știe să răspundă la întrebările pe care le pun celelalte femei despre proiectul din semestrul întâi și meniul de prânz și data-limită pentru comandarea fotografiilor cu clasa. Dar îi place oricum să fie în chatul de grup. Uneori intervine cu câte un emoji când sosește la birou dimineața devreme, la a treia ceașcă de cafea fierbinte, bucurându-se de liniște și gânduri. Degetul mare ridicat. Inimioară roșie. Mersi pentru noutăți! Nimic de folos, puțin batjocoritor. Whitney simte cum atenția femeilor o urmărește acum, când se îndreaptă să le salute bărbății, care își întrerup conversația, își îndreaptă spatele când o salută.

În schimb, Blair îi atrage atenția Rebeccăi, și acum e rândul lor să stea la taclale. Blair nu se poate gândi decât la vreme, mereu nenorocita asta de vreme, cât de devreme se lasă răcoare seara, și apoi programul îngrozitor al Rebeccăi de la spital, unde trebuie să ajungă în patruzeci și cinci de minute. Dar Rebecca adoră acel program îngrozitor. Cele două femei nu au nimic în comun decât apropierea fizică. Rebecca se oferă pe post de enciclopedie medicală la cerere pentru Blair, răspunzând la toate mesajele pe care i le trimite despre noua iritație a fiicei sale sau despre tusea ei măgărească sau timpanul care o mănâncă sau căcuța ei cu tentă gri. Genul de lucruri care îi pot ocupa timpul lui Blair zile întregi. Blair se întreabă cum o fi să fii atât de hotărâtă. Să porți denim alb la un grătar în familie.

O dată la câteva secunde, privirea Rebeccăi cade asupra fiicei de șapte ani a lui Blair. Nu se poate abține să n-o privească. Să nu se întrebe cum ar fi să se afle aici cu copiii ei. Își îngăduie să fugă cu această versiune a

viitorului și viitorul se face din ce în ce mai lung, tot mai lung, ca eșarfa din jobenul magicianului. Fetița desenează cu cretă pe asfaltul terasei împreună cu gemenii, care își așteaptă rândul să se joace cu iepurele. Cele două femei o privesc acum împreună pe fiica lui Blair și fiecare se preface că e mai amuzată de copii decât este de fapt.

Whitney vine lângă ele, cu o nouă băutură în pahar, iar Blair și Rebecca prind viață. Gazda își trece brațul peste umărul lui Blair și se preface că nu e enervată de culorile de cretă care acoperă palmele gemenilor. Cât de drăgălași sunt împreună, rostește Whitney tărăgănat, ce frumos se poartă Chloe cu cei mici! Face un pas în spate, deloc discret, de teamă să nu primească amprente de praf colorat pe rochie.

Rebecca încearcă să-și închipuie cum ar fi s-o intereseze să facă genul acesta de lucruri, să primească oaspeți, să se afișeze. Mai are trei minute la dispoziție și creierul ei va bifa toate cele o sută optzeci de secunde, pentru că asta face de obicei. Remarcă la rândul ei firea binevoitoare a lui Chloe în timp ce secundele se scurg.

„Încântătoare“ e cuvântul pe care-l folosește Rebecca. Blair surâde, bagatelizează perfecțiunea unicului ei copil, dar e fericită să audă complimentul, așa superficial cum o fi.

Cuvântul „încântătoare“ o face pe Whitney să se întrebe unde o fi băiatul ei neîncântător. Nu-l vede în curte. Blair a spus că ultima dată l-a văzut cu o jumătate de oră în urmă, când stătea la gardul Mării, cu fața vârată între șipci. Niciodată nu e unde trebuie să fie. Whitney l-a avertizat să fie cât se poate de cuminte, să-i distreze pe copiii mai mici, să fie prietenos. Doar de data asta. Doar pentru ea. Ar trebui să fie pe aici, pe undeva. Magicianul aproape a terminat.

Poate că are nevoie de un moment de unul singur. Blair spune asta lent, aproape în șoaptă, întrebându-se dacă ar trebui s-o facă.

Dar nu. Whitney o să-l găsească.

De ce nu poate să facă ce l-a rugat? De ce nu poate să fie așa cum e fiica lui Blair? Se gândește la bosumflarea lui constantă, la felul în care aproape se transformă într-o încruntătură, iar oamenii întreabă de ce e într-o dispoziție țâfnoasă când de fapt el așa arată. Cu o față lungă. Morocănos. Și mai are și nevoie să se tundă, lucru pe care nu vrea să-l accepte. Se mișcă iute prin casă și îl strigă pe nume. În cămară. În camera de zi. În camera de joacă de la subsol. N-ar trebui să facă asta în toiul unei petreceri cu cincizeci și ceva de invitați. Oare s-o ascunde? O fi luat iar iPadul pe furis? *Xavier!* Chiar trebuie s-o enerveze mereu așa? Urcă în grabă la etajul al treilea și deschide ușa camerei băiatului, și el e acolo, pe pat, cu punguțele pentru copii furate și golite în jurul lui. Absolut toate. Are ciocolată pe față și pe cearșafuri. Linge glazura de pe un ambalaj de fursec pe care e un autocolant cu numele altui copil.

- XAVIER! CE MAMA DRACULUI FACI? Se năpustește să-i smulgă celofanul lins din mâini, iar el țipă și se retrage din fața ei. CE NAIBA TE-A APUCAT?

Fața lui Xavier se mototolește și buza de jos i se răsfrânge, ca a unui copil de două ori mai mic, însă Whitney n-are de gând să permită vaietul iritant care urmează să urce în crescendo, vaietul care o face să vrea să-l plesnească.

- NU! strigă, apucându-l de braț în timp ce el scâncește și se înmoaie. Nu-l suportă așa. RIDICĂ-TE, TÂMPITULE!

Dar apoi îi dă drumul. Pentru că își dă seama că zumzetul jovial din curte s-a stins.

Invitații au tăcut. Nu mai aude decât bubuitul inimii ei furioase în urechi. Și țiuitul zbieretelor ei veninoase, ucigașe. Ecoul cunoscut al furiei sale. Dintr-odată, conștientizarea posibilităților o înspăimântă. În clipa următoare observă fereastra larg deschisă. Toată lumea a auzit.

Rușinea o trage la pământ. În cuibul de panglici de satin aruncate de la fursecuri, cu vârfurile tăiate în forma unei limbi de șarpe.

În momentul acesta își dă seama ce a pierdut.